

LBRIS

We know
books

robinne lee

ideea
de
tine

A black and white line drawing of a woman's face in profile, looking to the right. Her hair is styled with a bow. Her hands are positioned as if holding the word 'tine' from the title. Small stars are scattered around her head and hands.

TRADUCERE:
OANA PASCU

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2022

EDITORI:

Manager Irinel Merlușcă
Referent Elena Dițu
Redactor Elena Málnai

TRADUCERE:

Oana Pascu

DESIGN •**TEHNOREDACTARE:**

Irinel Merlușcă

CORECTURĂ:

Diana Botescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEE, ROBINNE

Ideea de tine / Robinne Lee. – Brașov: Creator, 2021

ISBN 978-606-029-433-7

159.9

Versiunea în limba engleză

© Robinne Lee – *The Idea of You*

New York: St. Martin's Griffin, 2017

© **EDITURA CREATOR**, 2022

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România

E-mail: contact@edituracreator.ro

Tel.: 0720 539533

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **Libris**

Cuprins

<i>Muțumiri</i>	7
<i>Las Vegas</i>	13
<i>Bel-Air</i>	39
<i>New York</i>	61
<i>Coasta de Azur</i>	98
<i>West Hollywood</i>	138
<i>Hamptons</i>	166
<i>Los Angeles</i>	206
<i>Paris</i>	230
<i>Malibu</i>	268
<i>Miami</i>	291
<i>New York, II</i>	321
<i>Anguilla</i>	350
<i>Aspen</i>	373
<i>Beverly Hills</i>	394
<i>America de Sud</i>	412
<i>Japonia</i>	442
<i>Acasă</i>	469

LBRIS

We know
books

ideea
de tine

Las Vegas

Presupun că l-aș putea învinui pe Daniel pentru tot.

Cu două zile înainte de mica mea escapadă în Ojai³, apăruse la ușa mea îmbrăcat într-un smoching, însoțit de fiica noastră, Isabelle. Își parcase mașina pe aleea din fața casei și lăsase motorul pornit.

— Nu pot pleca la Vegas, spuse el, vărându-mi un plic de culoare galben închis în mână. Încă lucrez la negocierea cu Fox și nu voi încheia prea curând.

Probabil că îi aruncasem o privire neîncrezătoare, deoarece a completat:

— Îmi pare rău. Știu că le-am promis fetelor, dar chiar nu pot. Du-le tu. Sau mănânc biletele. Mi-e indiferent.

Un pachet nedesfăcut de pensule Maestro Kolinsky Da Vinci⁴ zăcea nedesfăcut pe măsuța de la intrare, împreună cu un set de 36 de acuarele Holbein. Cheltuisem o avere la Blick⁵

3. Oraș în Districtul Ventura, California. (n. tr.)

4. Pensule extrem de fine pentru pictură în miniatură și detalieri. (n. tr.)

5. Magazin specializat în materiale pentru artiști. (n. tr.)

ca să-mi fac stocul de materiale pentru vacanța mea artistică. Acestea, împreună cu călătoria în Ojai, reprezentau cadoul pe care mi-l făcusem singură. 48 de ore de artă, somn și vin. Iar acum, fostul meu soț se afla în sufrageria mea, îmbrăcat la costum și îmi spunea cum planurile se schimbaseră.

— Ea știe? I-am întrebat.

Isabelle, care se retrăsese imediat în camera ei – mai mult ca sigur pentru a-și căuta telefonul – ratase întreaga discuție. El clătină din cap.

— N-am apucat să-i spun. M-am gândit să aștept până aflu dacă le poți duce tu.

— Foarte convenabil.

— Te rog, nu începe cu asta, bine?

Se întoarse spre ușă.

— Dacă nu poți, spune-i să mă sune și mă voi revanșa data viitoare când vine formația în oraș.

Era tipic pentru el să bage lucrurile sub preș. Să-și încalce promisiunile fără să se simtă vinovat. Oare cum ar fi fost să moștenesc și eu o astfel de genă?

Isabelle și cele două prietene ale ei număraseră nerăbdătoare zilele până aveau să vadă formația August Moon, un cvintet de băieți frumoși din Marea Britanie care cântau melodii pop ce sunau destul de bine și care înnebuneau adolescentele. Daniel „câștigase” biletele la licitația anonimă organizată la școală. Plătise o sumă exorbitantă pentru patru bilete de avion până în Vegas, cazare la Complexul Mandalay Bay, participarea la concert și o întâlnire cu membrii trupei. Să anulăm totul acum nu era o idee bună.

— Am planuri, i-am zis eu, urmându-l pe aleea din fața casei.

El se furișă în spatele BMW-ului și scoase o geantă greoaie din portbagaj. Echipamentul de scrimă al Isabellei.

— Mă gândeam că ai. Îmi pare rău, Sol.

Rămase tăcut o vreme, măsurându-mă din cap până în picioare: bascheți, colanți încă uzi după o tură de alergare de 7,5 km. Apoi spuse:

— Te-ai tuns.

Am dat din cap, ridicându-mi mâinile la gât jenată. Abia îmi mai ajungea până la umeri acum. Fusese actul meu de sfidare.

— Era vremea să fac o schimbare.

El schiță un zâmbet.

— Nu se întâmplă niciodată să nu fii frumoasă, nu-i așa?

Chiar în acel moment, geamul fumuriu din dreapta mașinii se lăasă și o creatură silfidă se aplecă afară și-mi făcu cu mâna. Eva – înlocuitoarea mea.

Era îmbrăcată într-o rochie de seară verde smarald. Părul ei lung, de culoarea mierii era prins într-un coc. De ambele urechi îi atârnav cercei de diamant. De parcă nu era de ajuns că era o asociată tinerică, superbă, jumătate olandeză, jumătate chineză, din cadrul firmei, acum mai stătea și în BMW-ul Seria 7 al lui Daniel, în fața casei mele, arătând ca o prințesă, în timp ce pe mine se scurgea sudoarea – asta chiar era dureros.

— Bine, le voi duce eu.

— Mulțumesc, zise el, înmânându-mi geanta. Ești grozavă!

— Așa spun toți.

El rămase puțin pe gânduri, strâmbând din nasul lui de aristocrat. Anticipasem un răspuns, dar el rămase tăcut. În schimb, zâmbi anost, aplecându-se pentru acel sărut stângaci pe obraz tipic persoanelor divorțate. Era dat cu apă de colonie, lucru pe care nu-l făcea niciodată în toți anii în care fusese cu mine.

L-am urmărit în timp ce se îndrepta spre portiera de pe partea șoferului.

— Unde mergeți așa aranjați?

— Un eveniment caritabil, zise el, urcându-se la volan.

Organizat de Katzenberg⁶.

Și cu asta s-a încheiat discuția. Mașina se îndepărtă, lăsându-mă în urmă cu bagajul în mână.

Nu eram mare fan Las Vegas: zgomotos, plin de bani și murdar. Fața imorală a Americii reunită ca într-o dără murdară și ostentativă în mijlocul deșertului. Fusesem o singură dată acolo, cu ani în urmă, cu ocazia unei petreceri a burlăcițelor pe care încă încercam s-o uit, la fel ca și mirosul de cluburi de striptease, parfum ieftin și vomă. Nu e ușor să uiți astfel de lucruri. Dar acum nu era vorba despre experiența mea. De această dată, eu asiguram doar transportul. Isabelle și prietenele ei subliniaseră acest lucru.

Și-au petrecut după-amiaza învârtindu-se în cerc prin complex, în încercarea de a-și găsi idolii, în timp ce eu le urmam supusă. Mă obișnuisem deja cu asta: fiica mea pătimășă care încerca orice și de toate, creându-și propriul drum în viață. Isabelle și spiritul ei tipic american de „pot face asta”. Urmase cursuri de acrobație la trapez, patinaj artistic, teatru muzical, scrimă... Nu știa ce e teama și adoram asta la ea, ba chiar o invidiam. Îmi plăcea că își asuma riscuri, că nu aștepta permisiunea nimănui, că făcea ce-i spunea inima. Isabelle nu avea nicio problemă să trăiască neconvențional.

Speram să le pot convinge pe fete să vizităm Centrul de Artă Contemporană. Ar fi fost plăcut să pot strecura puțină cultură adevărată în acel weekend, să imprim ceva important

6. Jeffrey Katzenberg este un producător de film american, renumit pentru faptul că a ocupat funcția de președinte al Studiourilor Walt Disney între 1984 și 1994. (n. tr.)

în mințile lor impresionabile. Când eram mică, îmi petreceam ore în șir însoțind-o pe mama pe culoarele Muzeului de Arte Frumoase din Boston, urmând sunetul tocurilor ei Vivier⁷ și mirosul parfumului ei făcut la comandă, pe care îl achiziționa în fiecare vară din Grasse⁸. Mi se părea atât de cultă și de feminină. Știam holurile aceluia muzeu la fel de bine cum îmi știam clasa de la școală. Dar Isabelle și prietenele ei respinseseră ideea.

— Mami, știi prea bine că în orice alte circumstanțe aș accepta, dar această călătorie este diferită. Te rog! mă implo-rase ea.

Ele veniseră în Vegas pentru un singur scop și nimic nu avea să le dejoace planurile.

— Viețile noastre încep în această seară, proclamase în timpul zborului Georgia, fata cu pielea fină, cafenie.

Rose, roșcata, fusese de acord și în scurt timp, toate trei adoptaseră acea expresie ca pe un fel de mantra. Nicio așteptare nu era prea mare. Aveau întreaga viață în fața lor. Aveau doar 12 ani.

Întâlnirea cu membrii trupei era programată pentru ora 18:00. Nu știi exact la ce mă așteptam, poate la ceva puțin mai elegant și civilizată, dar nu a fost așa. Ne-au înghesuit într-o cameră de așteptare din subsolurile arenei, sub o lumină fluorescentă, alături de vreo 50 de adoratoare ciudate aflate în diverse stadii de pubertate: fete cu aparat dentar, fete în scaun cu rotile, fete în călduri, fete cu ochii larg deschiși, îndrăgostite lulea și gata să explodeze. Imaginea era frumoasă și disperată în același timp. Era dureros să realizez că acum și Isabelle făcea parte din acest trib, acest grup pestriț care își

7. Designer de modă francez specializat în pantofi, renumit pentru crearea pantofilor stiletto (cu toc cui).

8. Oraș în sud-estul Franței. (n. tr.)

căuta fericirea în persoanele a cinci băieți din Marea Britanie pe care nu-i cunoșteau și nici n-ar fi ajuns vreodată să-i cunoască, care nu le-ar fi împărțășit niciodată adulația.

Mai erau și câțiva părinți pe ici pe colo. O parte selectă a clasei de mijloc din America: jeanși, tricouri cu mânecă scurtă și încălțăminte comodă. Aveau fețele roșii de la întâlnirea brutală pe care o avuseseră cu soarele din Vegas. Atunci am realizat că aș fi putut fi băgată în aceeași oală cu acei oameni, „Augies”⁹, cum îi poreclise mass-media pe fani; sau și mai rău de atât, o „mamă Augie”.

Fetele începuseră să se foiască în momentul în care o ușă laterală se deschise și prin ea intră un bărbat chel și bine făcut, cu o grămadă de legitimații de acces atârinate de gât.

— Care dintre voi este pregătită să se întâlnească cu formația?!

Țipetele străpunseră aerul și, dintr-odată, am realizat că îmi uitasem dopurile de urechi în camera de hotel. Lulit, partenera mea de afaceri și confidenta mea în tot ceea ce merită mărturisit, menționase acest lucru cu o zi în urmă, când ne aflam la galerie. Îmi spusese că aș fi nebună să pășesc pe un stadion plin de Augies fără o pereche de dopuri de urechi. Aparent, și ea își însoțise mai demult nepoata la un concert. „Băieții sunt adorabili, dar, Dumnezeu, fanii sunt atât de gălăgioși!”, îmi zisese ea.

Lângă mine, Isabelle începuse să tremure din tot corpul.

— Ești entuziasmată? am întrebat-o, strângând-o de umeri.

— Ești rece, zise ea și se trase, la fel de distantă ca întotdeauna.

— Băieții o să mai întârzie vreo cinci minute, adăugă bărbatul masiv. Vor sta cu voi în jur de 20 de minute. Vă rog

9. Augie este porecla dată de presă fanilor trupei August Moon. (n. tr.)

să formați un șir aici, pe stânga. Fiecare dintre voi va avea ocazia să-i salute repede și să facă o fotografie cu trupa. Fără selfie-uri. Fotografia noastră se va ocupa de poze și voi veți putea să le descărcați ulterior de pe internet. Vă vom furniza noi linkul. Ați înțeles?

Totul părea atât de impersonal. Cu siguranță existau lucruri mai bune pe care Daniel și-ar fi putut cheltui banii. În timp ce ne ghidau să formăm un rând, mă gândeam că eram mult prea elegant îmbrăcată cu sandalele mele Alaïa¹⁰ și că nu mă potriveam deloc în peisaj. Că ajunseseam cumva aici alături de toți ceilalți și eram prea cizelată și că, din nou, ieșeam în evidență, fără să știu dacă asta era bine sau rău. Bunica din partea tatei îmi explicase în repetate rânduri că acesta era dreptul meu din naștere: „În esența ta, ești franțuzoaică. *Il ne faut pas l'oublier.*”¹¹ Și era ceva ce nu aveam cum să uit: francitatea mea. Astfel că respingeam asocierea cu aceste femei, chiar dacă eram foarte conștientă de altruismul și răbdarea lor. Dar ce nu făceam noi pentru copiii noștri? Ce fel de mamă aș fi fost dacă i-aș fi arătat Isabellei reticență pentru acest moment?

Și apoi au intrat. Toți cinci. A urmat un val de ovații și extaz, iar lui Rose i-a scăpat un mic scheunat, asemenea unui pui de câțel care a fost călcat pe coadă. Georgia îi aruncă o privire de genul *Adună-te, soro!* și Rose chiar asta făcu.

Erau tineri – acela a fost primul gând care mi-a trecut prin minte. Aveau pielea proaspătă și lucioasă, ca și când ar fi fost crescuți la o fermă organică. Erau mai înalți decât mă aștep-

10. Azzedine Alaïa a fost un creator de modă *haute couture* și sculptor de origine tunisiană, renumit pentru înțelegerea sa profundă și pasiunea sa pentru formele feminine. Casa de Modă Alaïa este în continuare foarte cunoscută. (n. tr.)

11. Să nu uiți asta! (n. tr.)

tasem și supli, ca băieții din echipa de înot a Universității Brown. Doar că mai frumoși.

— Deci, care-i care? am întrebat și Isabelle îmi făcu semn să tac.

Corect. Am migrat spre zona în care se aflau băieții, care erau poziționați în fața unui banner cu logoul August Moon, scris cu litere mari și galbene pe un fundal gri. Păreau fericiți, chiar emoționați să socializeze cu fanii lor. O poveste de dragoste reciprocă. Modul în care se dădeau în spectacol în fața aparatului foto și le linișteau pe acele adolescente stângace, modul în care flirtau cu admiratoarele mai în vârstă – viclean, dar fără a depăși limita bunului simț – modul în care discutau cu adolescentele și le fermecau mamele, toate acestea erau o artă, în care ei erau experți.

Când mai rămăsese o singură persoană în fața noastră, Isabelle se aplecă spre mine.

— De la stânga la dreapta: Rory, Oliver, Simon, Liam și Hayes.

— Am înțeles.

— Să nu mă faci de râs, bine?

I-am promis că nu aveam s-o fac. Și apoi ne veni rândul.

— Bună, fetelor! răcni Simon, cu ochii mari și brațele deschise.

Avea niște brațe impresionante. În avion, Isabelle îmi spusese că a făcut parte din echipa de canotaj cât a stat la internat.

— Haideți, nu fiți timide!

Nu a fost nevoie să le spună de două ori. Georgia sări în brațele lui Simon, iar Rose se strecură lângă Liam, cel mai tânăr membru al grupului, care avea ochi verzi și pistrii. Isabelle fu singura care ezită, privind în toate direcțiile. Ala bala portocala... prea multe bunătăți dintre care să alegi.

— Ți-e greu să te decizi? zise cel mai înalt dintre toți, aflat cel mai departe de ea. Haide, vino lângă mine! Promit că nu mușc. Rory, în schimb, el s-ar putea să muște, iar Ollie este cam imprevizibil, deci...

Afișă un zâmbet fermecător. Gură mare, buze pline, dinți perfecți și gropițe. Acela era Hayes.

Isabelle zâmbi și se îndreptă spre el.

— Ha! Am câștigat! Am câștigat... Iubire, cum te cheamă?

— Isabelle.

— Am câștigat-o pe Isabelle!

Își aruncă brațul peste umerii ei înguști, în mod protector, după care aruncă o privire în direcția mea.

— Iar tu trebuie să fii sora cea mare, nu-i așa?

Isabelle râse pe înfundate. Avea trăsături delicate, asemenea unei păsări mici.

— Aceea este mama mea.

— Mama ta?

Hayes ridică din sprâncene, privindu-mă în ochi.

— *Serios?* Prea bine. *Mama Isabellei*, vrei să faci o poză cu noi?

— Nu, mersi.

— Ești sigură? Promit că nu vei regreta.

Am râs la auzul acelei replici:

— Aș vrea s-o văd și pe asta.

— Aș vrea să-ți arăt, zise el și zâmbi încrezător. Haide, vei vrea să-ți amintești de noaptea noastră neună în Vegas.

— Ei bine, dacă o faci să sune atât de atractiv...

Prima fotografie pe care o am cu mine și cu Hayes ne include pe toți nouă și este făcută în subsolul Complexului Mandalay Bay. El are un braț pe după umerii mei și unul

pe după umerii Isabellei. Cerusem două fotografii. În timp, Isabelle avea să o distrugă pe a ei.

— Sunt impresionat că ați zburat până aici doar pentru noi.

Tipii conversau cu fetele, profitând la maximum de cele 90 de secunde pe care le aveau la dispoziție. Liam o întreba pe Rose despre călătoria noastră spre Orașul Păcatelor, iar Simon îi mângâia părul Georgiei.

— Ador cârlionții tăi.

— Chiar așa? răspunse Georgia pe un ton asemănător.

Avusese avantajul de a avea o soră mai mare.

— Țasta da răsfăț, să zbori până aici pentru o singură zi.

Hayes socializa cu Isabelle, lăsându-se pe umărul ei ca un frate mai mare, ca și când ar fi cunoscut-o de-o viață. Știam că acest lucru o sfâșia pe interior.

— Două zile, clarifică ea.

— A fost un cadou de la tatăl ei, am adăugat eu.

— „Tatăl ei”?

Hayes privi spre mine și ridică iar din sprâncene.

— Nu și *soțul tău*?

— A *fost* soțul meu. Acum nu mai este decât tatăl ei.

— Ei bine... zise el și rămase puțin pe gânduri. Țasta da noroc, nu-i așa?

Pe mine mă bufni râsul.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu știu, mai bine mi-ai spune tu.

Era ceva la felul lui de a fi în acel moment – relaxarea lui. Accentul lui. Zâmbetul plin de sine – îl făceau să fie de-a dreptul dezarmant.

— Următorii!

Timpul nostru se scursese.